

V I Lenin

Det politiska läget (fyra teser)

1. Kontrarevolutionen har organiserat sig, stärkts och de facto övertagit statsmakten.

Kontrarevolutionens fullständiga organisation och stärkande består i det utmärkt genomtänkta, redan genomförda enandet av kontrarevolutionens tre huvudkrafter: 1) Kadetpartiet, dvs. den organiserade bourgeoisins verkliga anförare, som genom att lämna ministären ställde den ett ultimatum och banade väg för denna ministärs störtande genom kontrarevolution. 2) Arméns generalstab och befälstoppar som med medveten eller halvt medveten hjälp av Kerenskij, som t. o. m. de mest framstående socialistrevolutionärer nu kallar Cavaignac, har lagt beslag på den faktiska statsmakten och övergått till att arkebusera revolutionära truppförband vid fronten, att avvärja de revolutionära trupperna och arbetarna i Petrograd och i Moskva, att undertrycka och kuva i Nizjnij Novgorod, att arrestera bolsjevikerna och stänga deras tidningar inte bara utan rättegång, utan också utan order från regeringen. De facto är den huvudsakliga statsmakten i Ryssland nu militärdiktaturen; detta faktum fördunklas ännu av en rad i ord revolutionära men i handling maktlösa institutioner. Men det är ett obestriddigt faktum och så fundamentalt, att man utan insikt om detta inte kan förstå något i det politiska läget. 3) Den reaktionärt monarkistiska och borgerliga pressen har redan övergått från rabiat hets mot bolsjevikerna till hets mot sovjeterna, ”uppvigglaren” Tjernov osv. och klart som dagen visat, att den verkliga innebörden i den politik som förs av militärdiktaturen, vilken nu härskar och stöds av kadeterna och monarkisterna, består i att förbereda en upplösning av sovjeterna. Många ledare för socialistrevolutionärerna och mensjevikerna, dvs. sovjeternas nuvarande majoritet, har redan erkänt och utsagt detta de senaste dagarna, men som sanna småborgare försöker de komma undan denna hotfulla verklighet med tomt och klingande frasmakeri.

2. Ledarna för sovjeterna och för socialistrevolutionärerna och mensjevikerna, med Tsereteli och Tjernov i spetsen, har slutgiltigt förrått revolutionens sak, överlämnat den i kontrarevolutionärernas händer och förvandlat sig själva och sina partier och sovjeterna till kontrarevolutionens fikonlöv.

Detta faktum bevisas av att socialistrevolutionärerna och mensjevikerna har förrått bolsjevikerna och tiggande godkänt demoleringen av deras tidningar utan att rättframt och öppet våga säga folket att de gör detta och varför de gör detta. Genom att legalisera avvärjningen av arbetarna och de revolutionära regementena har de berövat sig själva varje reell makt. De har blivit de tommaste pratmakare, som hjälper reaktionen att ”avleda” folkets uppmärksamhet, tills den har avslutat sina sista förberedelser för upplösning av sovjeterna. Om man inte inser denna totala och definitiva bankrutt för socialistrevolutionärernas och mensjevikernas partier och den nuvarande sovjetmajoriteten, om man inte inser att deras ”direktorium” och övriga maskerader är helt och komplett fiktiva, så kan man inte förstå ett dugg av det nuvarande politiska läget.

3. Alla förhoppningar om en fredlig utveckling av den ryska revolutionen har definitivt försvunnit. Det objektiva läget är: antingen slutgiltig seger för militärdiktaturen eller seger för ett väpnat arbetaruppror, en seger som är möjlig endast om det sammanfaller med starka stämningar bland massorna mot regeringen och mot bourgeoisin i den jordmån som det ekonomiska kaoset och krigets förlängning utgör.

Parollen om hela maktens övergång till sovjeterna var en paroll för revolutionens fredliga utveckling, vilken var möjlig i april, maj, juni och fram till den 5-9 juli, dvs. till maktens faktiska övergång i militärdiktaturens hand. Nu är denna paroll redan felaktig, ty den tar inte

hänsyn till den skedda övergången och till socialistrevolutionärernas och mensjevnikernas totala förräderi mot revolutionen i handling. Det är inte äventyrligheter, inte myterier, inte partiellt motstånd, inte hopplösa försök att bit för bit motstå reaktionen som kan hjälpa upp saken, utan det kan endast åstadkommas genom klar insikt om läget, behärskning och ståndaktighet hos arbetarnas avantgarde och styrkornas förberedande för ett väpnat uppror, vars seger nu har fruktansvärt svåra förutsättningar, som dock är möjliga om i tesen påpekade fakta och tendenser sammanfaller. Bort med de konstitutionella och republikanska illusionerna, inga illusioner om en fredlig väg är längre möjliga, inga isolerade aktioner kan hjälpa, gå inte n u på de svarta hundradenas och kosackernas provokationer. Samla istället styrkorna, omorganisera dem och förbered dem ståndaktigt för ett väpnat uppror, ifall krisens förlopp gör ett sådant möjligt i verkligt massomfattande, folkomfattande utsträckning. Jordens övergång till bönderna är nu omöjlig utan väpnat uppror, ty efter maktövertagandet har kontrarevolutionen helt gått samman med godsägarna som klass.

Det väpnade upprorets mål kan endast vara maktens övergång till proletariatet, som stöds av fattigbönderna, för att genomföra vårt partis program.

4. Utan att överge legaliteten men också utan att för ett ögonblick överdriva den måste arbetarklassens parti *förena* legalt arbete med illegalt, såsom under åren 1912-1914.

Överge inte det legala arbetet ens för en timme. Men tro inte heller ett jota på vare sig konstitutionella eller ”fredliga” illusioner. Grunda överallt och utan dröjsmål illegala organisationer eller celler för utgivning av flygblad m. m. Det gäller att omorganisera sig, snabbt, behärskat, ståndaktigt, över hela linjen.

Handla som 1912-1914, då vi förmådde tala om tsarismens störtande genom revolution och väpnat uppror utan att förlora den legala basen vare sig i riksduman, försäkringskassorna eller fackföreningarna osv.

Skrivet den 10 (23) juli 1917.

Publicerat i tidningen *Proletarskoje Delo* nr 6, den 2 augusti (20) juli 1917
Undertecknat: W

V. I. Lenin, *Samlade verk*, 5:e ry. uppl., b. 34, sid. 1-5